

SZARVAS ÉS VIDEKE

TÁRSADALMI és SZÉPIRODALMI HETILAP.

Megjelen hetenkint egyszer, vasárnap Előfizetési ár: Egész évre 5 ft — kr. Félévre 2 ft 50 kr. Negyedévre 1 ft 25 kr.	A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőhöz, reklamatiók és előzetesi pénzek a kiadó-tulajdonoshoz küldendők. Kéziratok nem adatnak vissza,	Előzetéseket és hirdetéseket utogad helyben SÁMUEL A. LAPTULAJDONOS. Ugyanitt egyes számok is kaphatók. Egyes szám ára 10 kr. Hirdetések és nyilvántári közlemények jutányos áron vétetnek fel.
---	---	---

Magyar istentisztelet.

A Kossuth-ünnepélyen egy a jelenlevő intelligencia által nagy lelkesedéssel fogadott indítványt hallottunk: „emeljünk Kossuth szellemének érzésnél maradandóbb emléket azzal, hogy evang. templomunkban tartsunk minden harmadik vasárnapon kizárólag magyar istentiszteletet!”

Aki egyházi viszonyainkat s a helyi körülményeket ismeri, tudni fogja, hogy ez olyan bátorságos indítvány, mert a mi tót népünknek nem nyúl hozzám virág a tót nyelvű istentisztelet. Mindazonáltal nyuljunk hozzá s a bátor indítványozónak legyen meg legalább az az elégtétele, hogy indítványa nem hangzott el a nélkül, hogy az ünnepély után egyáltalán reflexiók tártak volna rá.

Kik e lapot olvassuk, ismerjük az indítvány nagy horderejét s talán épen

ezért sokan közülünk azt kivihetetlennek tekintik; hiszem azonban, hogy többen e sorok írójával együtt nem igy gondolkoznak, daczára annak hogy nem tulkövetelők s hajlandók p. o. mindjárt ez indítványt is mérséklőleg oda módosítani, hogy megelégszünk egyelőre évenként 4, de kizárólag magyar istentisztelettel és reméljük, hogy később magától jó a többi és megindul igazán a magyarosodás.

Szokás-mondás, hogy az iskola a magyarosítás terrenuma; igaz, de magában elégtelen, ha a templom nem segíti. Látjuk ezt Csabán, Szarvason és sok helyen, ahol az iskola megtesz majdnem minden tőle telhetőt s a magyarosodás még sem halad előre, legalább nem a kívánt mértékben; ellenben a hol a nép már a templomban is meghallgatja a magyar szót, ott ez a processus sokkal gyorsabb.

Nézzük például a katolikusokat akár Csabán, akár Szarvason, náluk

gyorsabb a magyarosodás, pedig hiveik későbbi települők, mint az evangélikusok s messzebről is jöttek.

Tudvalevő, hogy ez nem kizárólag papjaik érdeme, amint hogy az ellenkezője nem az evang. papok hibája. Ebbe a kérdésbe belejátszik a dogmatika. A katolikusok szertartási nyelve a latin, a mely szívesen látja vendégtül a magyart; az evangélikusok szertartási nyelve az anyanyelv, ez meg nem oly szíves vendéglátó. Mégis látogassuk meg: hozzá értő ember tudja, hogy a lutheri dogma tendenciája az, hogy minden embernek prédikáljanak azon a nyelven, a melyet megért. Ez a lényeg; már pedig a mi népünk megértene a magyar prédikációt is; de hát adjunk neki rangot, legyen az is első rendű istentisztelet, végezze a rendes pap, vagy legyen a magyar pap egyenrangú a többivel; lehessen a magyar istentiszteletéről is a publicatióra menni — még ez is nevezetes

TÁRCZA.

Pénzedet vagy feleségedet! . .

— (A „Szarvas és Vidéke” eredeti tárczája) —

írta: z.

Mióta emlékezni tudok, mindig nagyon érdekelték a házasságok. Szerettem az aszszonyok társaságát, s talán itt ragadt reám e hajlandóság. Minden érdekesebb viszonyt a megismerkedés első percétől figyelemmel kísérttem, minden házaspárt elkísérttem a bálteremtől egész a templomajtóig. Önök azt mondják: nem szép dolog. Ámde ha engem azért találtak néha kedvesnek, mert legfrissebb újdonságokkal tudtam tápot adni a nénikék kiszámíthatlan combinatióinak. Ez pedig menthető ambitio.

Láttam olyan házasságokat melyek kölcsönös türelem, bizalom és várakozásért nyújtottak az igaz szerelmeseknek megérdemelt boldogságot; láttam érdek házasságokat, midőn a név, rang, vagyon pótolta az érzellem helyét a szövegszövetségben; láttam olyanokat, ahol a szegény házaspárt

saját tudtuk és hibájukon kívül boronálták össze a szenvedélyes házassító nénikék.

Az egyszerű muukás megházasodik, hogy legyen a ki mosson, főzzön neki, a Schlesingerek keresik a „stiller Compagnont” a ki tőkét ad, mellyel a bennök dülő üzleti szellemet érvényesíthessék, a gentry adósságai becsületes tisztázására kap kedvet, — csak a szív marad néma mindenütt. S ha egy-egy szegény ördög, kezében a diplomával siet picziny fészkebe vinni azt a másik szegény ördögöt, a ki azonban anyagi türelemmel várt és imádkozott ez édes nyomorúságért, — a világ rá mondja „az égben köttetett” Nem is fukar a jókívánatokkal — hisz ez udvarias kötetesség, — de azért magában szánja őket.

Egy szóval azt tartják, hogy szép dolog az a szerelem, de az is édebb, ha nem keserítik meg a mindennapi kenyér gondjai. Meg aztán ki ne merné azt kétségbe vonni, hogy nem csak a hamupipókékat lehet igazán szeretni. S végre a leányok mostanság úgy vannak nevelve, hogy nem hányják szemünkre hozományukat. Pazary Károly úr a dunántúl aranyat érő szánföldjeiből örökölt néhány száz holdat, csinos kastélyt, jó nevelést, úri modort, és soha sem hitte

volna, hogy ő is lesüllyed valaha azon prózai emberek társaságába, a kik nem szerelemből nősülnek. De hát az apai birtok nem tarthatott örökké, s az ő arany elvei is csak addig álltak szilárdan, mig hitele.

Hajdan neki is voltak ábrándjai, demiként ő mondá — kijózanodott. Régebben kereste az eszményt, kit érdek nélkül imádhasson, s később, midőn az érdek kergette az eszmény keresésére, akkor már megváltoztatta az eszményről alkotott fogalmát. Eszményinek találta a gazdag bérlő leányának hervadt szépségét, s összehasonlítgatta szomszédnője fogyatékos bájaival, kinek különben jelentékeny tőkéi kamatoztak biztos papirokban. S hasonló szépségversenyekben Páris almája csodálatosan mindig azé lett, a kinek neve mellett Pazary úr jegyzeteiben nagyobb numerus szerepelt.

Még egy vonás hiányzik az én hősöm rajzából, pedig erre ő minden biztonnyal hivatkozni fog, ha választása miatt mentegétnie kell magát. Ő ugyanis mindig azt a rózsát tartotta legszebbnek, mely a más kertjében virult. Nem akarta azt, hogy másnak tessék meg az ő kertje rózsája. Már pedig ő csak virágot lopott a más kertjéből, rászorult a sorsnál a szarvakra; csoda e tehát ha . . .

Schumlába (1849. okt. 30.) utóbb Kintahiába (1850 febr.) Klisáziába bellebbezteté hol a vele szemben tanusított tiszteletteljes bánásmód daczára kíséretével együtt előkelő fogolyként őriztetett.

Neje 1849. deczemberében sok megpróbáltatás után átkelt a Dunán s a szerbek lovagiasságára bizván kétséges sorsát, Schumlában találkozott a sors által kínosan megalmazott férjével. Gyermekeiknek Ferencz (1841) Vilma (1843) és Lajosnak (1844) az angol királyné közbenjárására 1850-ben volt csak megengedve, hogy Karády Ignácz nevelőjük kíséretében fölkeressék keserű száműzetésükben és bujdosásukban kedves szüleiket.

Terhes, örömtelen s a haza sorsa felett bánatosan aggodó napok után az éjszaka-amerikai egyesült államok kormánya és az angol követ, Sir Stratford Canning annyira bátorították a török kormányt, hogy az az osztrák kormány követeléseit s fenyegetése-daczára megszüntette Kossuth őriztetését, sőt fényes kísérettel vezetteté a nagy száműzetett a „Mississippi“ amerikai hadregattra, melyet a szabad Amerika Kossuthinak, mint a „Congressus vendégének“ rendelkezésére bocsátott. E hajón neje, gyermekei, Karády és hű kísérője Ihsz Dániel ezredes s összesen mintegy 50 magyar menekült kísérték a kormányzót, hogy ne csak a szerencsében, de a balsorsban is bajtársai maradjanak annak, ki eltírott nemzetének vezére, dicsősége volt s a kínos megpróbáltatás és kétségbeesés napjaiban biztató reménysége maradt.

Kossuth terve volt előbb Amerikába hajózni s onnan visszatérve meglátogatni Angliát, Utközben azonban megváltoztató szándékát s Lisabonban elhagyá a „Mississippi“ hajót, hogy egy angol utazó gőzös-sel Southamptonba utazzék. A derék angol hajóskapitány szivességéből sőt pénzbeli segélye mellett tette meg a száműzött e diadaltat, melyen kivált a nép mindenütt ha-

tártalan lelkesedéssel fogadta a magyar nemzet szerencsétlen volt kormányzóját.

Utközben az első kellemetlen meglepetés Marseillesben érte, Napoleon Lajosnak, a francia köztársaság elnökének rendőre megakadályozták a nagy népszónokot abban hogy francia földre lépjen. Ezen intézkedés sem akaszthatá meg azonban a Kossuth hódító szelleme melletti néptüntetést. Ezeren és ezerezen szállottak naszádokra, dereglyékre, sőt a munkások közül többen mérföldnyire beúszva közelítették meg Kossuth hajóját, csak hogy a népszabadság szenvedő hőseivel s a megalázott magyar nemzet képviselőjével kezet szorithassanak. Gibraltárnál kikötve tisztelegtek előtte az angol tisztek, kik általuk rendezett nagy lakomán üdvözölték a magyar menekülteket s éltették a szabadságáért hősileg küzdő s erőszakkal eltiport magyar nemzetet. Lisabonban a „Braganza“ palotában volt Kossuth kíséretével kitüntetőleg elszállásolva s a kormányzó (Coburg Ágost herceg) titkárát küldé a nagy statusférfin üdvözlésére.

Angliába érkezve Kossuth vándor útja valódi diadaluttá változott. Nép, küldöttségek, katonaság, előkelőség tisztelegtek nála s közgyűléseken és díszlakomákon óhajták hallani a nagy száműzöttnek a magyar szabadságharczról adott jellemző felvilágosításait. Londonban a Guildhallban órákig tartó beszédben ismerteté hazánk sorsát s midőn Skófia és Britannia előkelő városaiban elragadtatás vett erőt Kossuth tisztelőin szabadság és hazaszeretettől lángoló eszmegazdag beszédeinek hallatára s ennek ellenében a rendelkezési alap pénzen megvásárolt Times vezércikkében gyengíteni kívánta Kossuth lelkesítő hatását, akkor annyira felbőszült a hosszútűró békés angol nép, hogy nagy tekintélyű napi lapját nyilvánosan megvesszőzé s elégeté.

1851. november 11-én Southamptonban újra hajóra szállt Kossuth hogy a magyar

nemzet sérelmét s igaztalan megaláztatását hirdetve Amerikába hajozzék. Az egyesült államok nagyterületén min denütt, még a rabszolgatartó államokban is, határtalan lelkesedéssel fogadtatott Kossuth. Mint az amerikai Congressus meghívott vendége mindenütt kiváló tisztelettel és kitiüntetéssel üdvözöltetett, s midőn a congressusba belépett, embert eddig alig érhető kitiüntetéssel az elnök jobbjára lett ültetve. Kossuth személyében tisztelte meg a szabad Amerika a szabadságáért küzdő s jogtalanul megalázott Magyarországot. Ezután különböző amerikai városokban száznál több beszédet tartott oly erővel és elragadó ékesszólással, hogy őt korának első szónoka gyanánt ünnepezték tisztelői.

Utazásai alatt kedveseit Londonban hagyá, hol Karády vezetése mellett gyermekei Pulszky családja körében voltak elhelyezve s bámulatos gyorsan győzvén le legnehezebb tanulmányaikban is a feladatok, kitiüntetésekkel s jutalmakkal lettek elhalmozva. 1852-ben tért vissza Kossuth Amerikából s esendes visszavonultságban élt, hírlapirással és természettudományokkal foglalkozván.

A krími háboru kitörésekor újra éledt Kossuthban a remény, hogy hazánkra nézve kedvező politikai fordulat állhat be az általa ő és bajtársai, az emigránsok, mindent elkövetnek arra nézve, hogy az Orosz ellen Lengyelország is harcra vezettessék s lehetőleg Ausztria is részvételre szoritassék az európai nagyhatalmak ezen mérkőző harcában. A dolog fejlődése nem úgy folyt le, mint azt a külföldön élő magyarok óhajtották s hiába járta Kossuth sorra a különböző státus férfiakat és diplomatákat, hiába írta az angol lapokba szellemes meggyőző cikkei, Lengyelország és hazánk érdekében a pusztá ígéretesen kívül nem történt semmi.

1854-ben bevégeződván a krími háború újra nyomasztó fegyveres béke ülte meg Europa összes államait, mely nem engedte szerencsés fejlődésre az elnyomott népek és nemzetek politikai törekvéseit. Kossuth sokkal inkább hazája érdekeivel mint családja bajjaival foglalkozván, annyira elszegényedett hogy 1855. 1856. 1857-ben Britanniát, Skótiát beutazván politikai, de legkivált tudományos felolvasások és hírlapi cikkek írásának jövedelméből tartotta fenn önmagát.

Egyetlen vigasza és öröme volt e kínos napokban szépen fejlődő gyermekeinek egymást érő diadala s kitiüntetése, Ferencz és Lajos mint mérnöki pályára készülő egyetemi hallgatók tanulmányaik sokoldalúsága és alaposága által mindenek között kitiüntek, s később Angliában s Olaszországban oly jövedelmező vállalatok élére emeltettek, hogy végtelen örömmel töltötték el a hazája sorsa felett busongó apát. Megrendítő nagy csapásként fogadta utóbb a hozzá több éven át ragaszkodó elvtársainak, a kiváló emigránsoknak azon elhatározását, hogy az 1860-ban s kivált 1867-ben megnyíló alkotmányos élet újabb fordulata által reményre éledve elhagyák őt s bejöttek hazánkba, hogy lemondva eddigi elvi álláspontjukról s alkalmoszerűleg mentve a menthetőt, új politikai pályát kezdjenek. Kossuth megmaradt elvi álláspontjának magaslatán s mert nem remélte, hogy alkudozás és alkalmazkodó le-

kicsoda? különben is Ovidius miatt annak idején néhány órai bezárást kellett elszenvednem, s ez kiölte belőlem iránta a kegyeletet.

Meja állomáson túl látszik a buccari öböl, bronz-szinü sziklák között, szűk csatornán át nyílik a tengerbe. E rövid csatorna balpartján van Portoné, alacsony világító tornyával. Mindez 400 méterrel közvetlen alattunk oly fjordszerű látványú egyesül, ami Norvégiában is számot tenne. Buccari annyira az öböl szélén fekszik, hogy bóra vagy siroccó-szél alkalmával utcait a szö teljes értelmében mintegy kiöblíti a tenger.

Most, hogy meghurczoltam a nyájas olvasót Tolnán-Baranyán keresztül, illendő volna már bemutatnom tengeri kikötőnk is, a magyar állam dédelgetett szép leányát.

Fiuméről annyi sok jó és rossz tárczák jelent már meg, hogy nekem, úgy látszik, könnyebb volna a hetek óta lázongó legújabb „becsületbeli ügy“ köthősét összeszokolóztatni, mint Fiuméről valami újat mondani. Hogy csupán szubjektív benyomással számoljak, engem legjobban meglepett a város festői szép fekvése, a környék csillogóan gazdag viránya, s a tengerparti

nyüzgő lázas élet. A mi az ugynevezett „nevezetességek“-et illeti, azokkal két nap alatt kényelmesen végezhetünk. Maga a város két részből áll: az óvárosból — a Fiumare folyó mellékén, jelzői: ó divatú építkezés, botrányosan szűk, piszkos utcák; az újvárosból a tengerpart mentén, ez évről évre épül — befelé a tengerbe. Úgy kell azt elképzelni, hogy itt a követ nem adják pénzért, dinamittal robbantják bontják a sok hegytömeget, s a sok óriási kődarabot mindig súlyeszlik a víz alá, míg végre építkezésre alkalmas biztos talaj lesz belőle. Így áll elő a „moló“ (rakpart.) Tulajdonképen az egész Fiume egy moló, melyet szintén több ölnyi szélességben súlyesztett kőrakások védenek a hullám romboló munkájától.

..... Szívesen tonnék veled, legészakabbszemű szép leány, egy kocsizást a tengerparton, vagy kirándulást az Adrián de a tek. szerkasztó úr (milyen jó, hogy már egyszer én is megszerkesztőrazhatok valakit az én néhai újságomban!) rám parancsolt, hogy a mai tárcza csak egy egérfarknyi legyen. Lolke rajta, ha az abbaziai kirándulás is jövő számba marad.

(Vége kóv.)

mondás által a jogaiban sértett ország sorsán gyökeresen és alaposan segíteni lehessen, maradt a külföldnek önkényes száműzöttje. Még érzékenyebb csapás sújtott az aggó ember szívére családi körében, midőn 1862-ben kedves leányát Vilmát s utóbb 1865-ben nejét kellett idegen földön eltemetnie s midőn utóbb Iház Dániel ezredes, az ő leg, hibebarátja is elhalt mellőle. Elárvult, elhagyott aggastyán ő ma, kit megszentelt a fájdalom özöne s a lemondás tisztító tüze. Kit annyian tisztelve bámultak, rajongva dicsőítettek, ma magadra maradtál mint ama busongó szirt, melyet a szenvedések viharzó tengere ostromol és a haza sorsa feletti mély bánat köde árnyékol!

Ma visszavonulva, fiai által olykor látogatva s nőtestvére Ruttkay Luiza asszony-ság által testvéri gondossággal ápolva él a hazafias bánat és tűró szenvedés ez ércszobra Olaszországban. Szorgalmasan dolgozat „I r a t a i n”, melyekben gazdag politikai működését az éleseszű megfigyelő bámulatos ügyességével s a bölcs eszmegazdagságával írja le, hogy az újabbán tán nem is szándéktalanul feléje zúdított igaztalan ítéletekkel szemben magát, korát, magyar nemzetének dicső szabadságharczát az utókor számára megörökítse.

Mély megindulással gondolunk a 90 éves aggastyánra, kinek magas röptű szellemét annyi éltető eszme hevíté, nemesen érző szívét annyi szent fájdalom szaggatá s kinek közhasznú cselekvőségét az önfeláldozó hazaszeretet dícskoszorújával övedzve magasztalja a történet. S most, midőn a kegyelem Istene abban is kitünteté, hogy elérte az emberi kor nem sokak által megközelíthető véghatárát, s midőn gazdag tapasztalatainak s küzdelmes múltjának alapján fölemelkedett a közélet pora és szennye által meg nem közelíthető ércszobor magasságára:

Örülünk azon, hogy ő a miénk. Ennek a mi sokat szenvedett és sokat csalódott, de a jobb jövő reményéről soha lemondani nem akaró nemzetünk emléktemplomának alku-doaszt ismerni nem udó kitünő jellemalakja ő!

Örülünk azon, hogy mi tőle — a szegénytől — gazdag szellemkínészeket örököltünk. Eszméiben, tanúságos küzdelmeiben, tűró lemondásában az igaz hazaszeretetnek oly gazdag örökségét hagyta ő reánk, mely bennünket iránta, dicső múltunk mindenek felett emelkedő oszlopembere iránt, örök há-lára kötelez;

Örülünk, hogy ő a távollét és keserű száműzetés dacára annyira összeforrott mindnyájunk szívével, lelkével. Hisz mind erősebbé válik bennünk azon meggyőződés, s ez az ő meggyőződése, mikép hazánk jobb jövőjét csak azon nemzeti önállóság és függetlenség alapján érhetni el a jövőben, melynek ő a küzdelmes de dicső múltból reánk biztatólag visszatekintő mátyrja.

Nemzetünk jobb jövőjébe vetett hittel, az igazság diadalának reményével, s a honszeretet lelkesedésével gondolunk ma mi is Reád, dicső jelesünk, midőn annyian ünneplik születésednek 90-dik évfordulóját. A kegyelem Istene tegye tettdús életed alkonyát a tiszta öntudat verő fényében ragyogóvá s háborítlanul boldoggá!

Kossuth ünnepély.

Kossuth 90-ik születésnapját mint országserze ügy városunkban is megünnepelelték. Lehet, hogy az ünneplés általánosabb lehetett volna, tagadhatatlan, hogy közéletünk alakjai közül számosan felejtették el, mivel tartoznak a nagy hazafi emlékének, de mentheti őket az a körülmény, hogy a rendezőség sem a hely megválasztásában nem volt eléggé tapintatos s úgy látszik az ünnepély közhírrétételén sem nagyon fáradozott. Le-folyásáról a következőkben számolhatunk.

S z e p t e m b e r 18-án este 7 óraker körülbelül 200—300 polgár gyűlt össze közvacsorára a „Sas” vendéglőben. Az ünnepély Benka Gyula főgymn. igazgatónak alkalmi, emelkedett szellemű hazafias lelkesedésre ragadó felolvasásával (melyet egészében van szerencsénk közölni) kezdődött. A vacsora után ugyancsak Benka Gyula mondotta ismert ragyogó ékesszólásával az első toasztot, kívánván hogy az a szellem, melyet Kossuth Lajos Lajos képviselt, hassa át szívünket, vezesse lelkünket, irányítsa tetteinket. — Utána többek között Inceédi László, dr. Szlovák Pál, dr. Szemző Gyula és Moraycsik József tartottak lelkesítő alkalmi beszédeket, a szabadság, egyenlőség, testvériség magasztos eszméinek terjedésére s az igaz hazaszeretet ápolására. Nagy feltűnést, de a jelenlevő intelligenciánál őszinte szívből fakadó lelkesedést, mely vajha nem maradna számaláng csak támasztott Boros Mihály tanító beszéde, ki minden 3-ik vasárnapra magyar isteni tisztelet tartását óhajtván ez eszmének megvalósítására hívta fel szép szavakkal, lelkes igékkal a jelen volt ág. ev. polgárokat. A gazdák közül Janurik Mátyás, Melis György és Darabos György szólottak. A beszédek után hazafias dalok éneklése közben sokáig együtt maradt a társaság lelkesedve a régi idők nagy alakjain, a 48—49 csodás eseményein, vissza vissza óhajtván azt a nagy embert kinek neve, szava akkor oly varázslatszerű csodákat teremtet.

S z e p t. 19. reggel 9 óraker a városi képviselő-testület ülszgyűlést tartott, melyen a képviselők majdnem teljes számmal jelenetek meg. Itt a nagy templom utcát Kossuth utcának, a piacztér Kossuth térnek nevezték el, s a város nevében következő táviratot küldtek Turinba Kossuth Lajosnak: „Fogadd születésnapod 90-ik évfordulója alkalmából Szarvas város jó kívánatát. Üdvirat külön.

A városi képviselő testület határozatából; Tepliczky János bíró, Dr. Haviár Gyula.”

Az üdviratot nagy sajnálatunkra nem közölhetjük olvasóinkkal egész terjedelmében; rövid tartalma a következő: Hálát mond a mindenhatónak, kinek jóságát és határtalan kegyelmét látja ily ritka szép emberi kor elérésében.

Rámutat néhány szóval arra a fényes pályára, melyet Kossuth Lajos a nemzet legnehezebb korszakában oly nagy dicsőséggel megfutott. A szabadságharczot ily lelkes szavakkal fűzi Kossuth nevéhez:

„S mindez a nagyság, dicsőség, nemzeti becsület és felejtethetlen emlék e korból elválaszthatlanul és örökké összeforrott a Te Neveddel, Nagyságoddal. Te voltál ve-

zéré, éltető lelke szabadságharczunknak. Te adtál másodsor hazát e nemzetnek. Te tetted szabaddá a polgárt s szerzettél dicsőséget a magyar névnek. A nemzet fejlődésében láthatod alkotó erődnek nyomait, eszméidnek halhatatlanságát, az egész nemzet minden igaz hazafi örök szeretetében az elismerést.”

Majd tudomására hozván hogy egyik főutczánk s terüak az ő nevérol kapott nevet a hálás szeretet őszinte melegével, a csodáló tisztelet lelkes bámulatával mond üdvözletet a távolban élő legnagyobb magyarnak.

A képviselőtestület ezután testületileg az ág. ev. templomba ment, hol ez alkalomból hálaadó istentisztelet volt, melyen a főgymnasiumi tanári kar s tanuló-ság, valamint a polgári leányiskola is testületileg megjelent. Az istentiszteleten utó. Lányi Gusztáv magyar lelkész mondott szép imát az isteni kegyelemnek azon ritka nyilvánulásáért, mely hazánk s evangélikus egyházunk e dicső alakjának osztályrészüül jutott.

Az isteni tisztelet után 11 óraker a főgymn. ifjuság „Vajda kör“-e is rendkívüli ülést tartott s a nagy hazafi iránti határtalan tiszteletének kifejezést adandó, a következő táviratot küldte Magyarország volt kormányzójához: „A magyar népszabadság nagynevű bajnokát, hazafias kegyelettel üdvözli születése 90-ik évfordulója alkalmából a szarvasi főgymn. tanuló ifjuság „Vajda Köre.”

B. S z t. A n d r á s o n szintén megünnepelelték e napot, A Népkör helyiségében összegyűlt a község lelkes lakossága az intelligencia nagy részével egyetemben s Nyiri Bálint, Dr. Simkovicz György, Brösztel Nárton s mások emelkedett beszédeivel s hazafias dalok éneklésével adott kifejezést azon szeretetnek és ragaszkodásnak, melyet e nagy hazafi iránt az egész nemzet érez.

Felhívás előfizetésre.

Lapunk Sámuel Adolffiadásában megjelent 1-ső multheti számában részletesen kifejtettük, milyen irányban s milyen elvek vezetése mellett szándékozunk folytatni az a lapot, mely 3-ad éves fennállása óta a közönség elismerő bizalmát, rokonszenvét és anyagi támogatását is ki tudta vivni. Olvasóink meggyőződhetnek arról, hogy a szerkesztői és kiadói személycsere nem irány változást, hanem csak a régiek folytatását jelenti, annyival is inkább, mert a lap munkatársai majdnem egytől egyig ugyan azok maradtak. Természetes azonban, hogy a közönség igényeit mi csak úgy elégíthetjük ki, kitűzött célunk mellett hitek csak akkor maradhatunk, ha a közönség viszont készséggel szolgáltatja azon anyagi eszközöket, melyek ily lap fennállásának alapfeltételét képezik. Bizalommal fordulunk tehát lapunk régi előfizetőihez, hogy támogatásukat a jövőben se vonják meg tőlünk s kérjük azokat, kik még elő nem fizettek, hogy a lapra vonatkozó megrendeléseiket minél nagyobb számban eszközöljék:

o o o o o o o
o Alapított o
o 1880 o
o o o o o o o

o o o o o o o
o Alapított o
o 1880 o
o o o o o o o

Sámuel Adolf

SZARVASON.

Nagy választékban kaphatók mindennemű

DISZES LEVÉLPAPIROK DOBOZOKBAN

DIVATOS ÜDVÖZŐKÁRTYÁK,

továbbá, diszművek, képeskönyvek, ifjúsági iratok, albumok, emlékkönyvek, asztali mappák és mindennemű irodai eszközök a legjutányosabb áron.

Ajánlja a kor igényeinek megfelelő és a legújabb divatu betűkkel felszerelt

GYORSSAJTOKÖNYVNYOMDÁJÁT

minden e szakmába vágó munkák, u. m.

gazdasági, községi és egyházi táblázatok, pénzügyintézeti nyomtatványok,

üzleti körlevelek és számlák,

CZÉGNYOMATU LEVÉLPAPIROK ÉS BORITÉKOK.

báti és esketési meghívók, eljegyzési és divatos névjegyek, gyászjelentések stb.

gyors, pontos és a legjutányosabb áron elkészítésére.

